

NGÀY GIỖ BA

Thời gian thấm thoát trôi qua. Hôm nay là ngày chỉ điểm cái bệnh ung thu đã vĩnh viễn mang Ba rời xa Mẹ và chúng tôi đúng 6 năm.

Đôi lúc nhớ Ba, hay có chuyện ưu tư, muộn phiền, tôi vẫn còn lái xe chạy vòng vòng qua nhà thương và rehab center để nhìn lại cái phòng mà Ba tôi đã từng ở đó. Thỉnh thoảng, tôi cũng chạy đến nghĩa trang để nói chuyện với Ba. Tôi hỏi Ba ở ngoài đó có buồn không? Nếu có buồn và lạnh thì Ba hãy về nhà với Mẹ và tụi con. Cứ tưởng như Ba còn ở quanh đây, tôi thường thầm ước Ba trở về như vậy.

Nhớ lại khi xưa, những lần Ba bị infection... Symptom đầu tiên là sốt và sốt rất cao, người run cầm cập thật tội nghiệp. Mẹ và tôi phải lén y tá mang theo mấy chai nước nóng từ nhà vô rồi quần vào trong khăn để chườm bên cạnh cho Ba bớt lạnh. Đêm đê'n, tôi kéo ghé lại bên cạnh giường của Ba ngồi đọc kinh, hát và nói chuyện với Ba để cho Mẹ thiệp đi một tí. Tôi đặt 1 cái gối lên vai của Ba, tựa đầu xuống bên cạnh và ôm Ba tôi. Tôi nói, "Ba đừng có sợ nhe. Có con ở đây, Ba cứ yên tâm mà nhắm mắt ngủ một giấc cho thiệt ngon. Sáng mai Ba sẽ khỏe hơn rồi mình về nhà. Ba cũng biết con gái út của Ba là Bà Chấn Lửa mà. Có con ở đây không ai dám ăn hiếp Ba đâu há." Thế là Ba cười, lấy tay quàng tôi xuống hôn tôi một cái rồi nhắm mắt ngủ. Thỉnh thoảng tỉnh dậy, Ba lấy tay khoác qua tìm xem tôi còn nằm bên cạnh hay không. Tôi vỗ vỗ lên ngực Ba rồi khẽ nói, "Con còn ở đây. Ba ngủ đi... Ba ngủ đi..." Ba xoa đầu tôi, cười rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Suốt 5 tháng trời rờng rã như thế, hết ở nhà thương rồi về rehab center. Bây giờ mỗi lần có ai nhắc lại thì Mẹ tôi cứ nói "Tội nghiệp Út, tối nào nó cũng thức với Ba và hát cho Ba nghe, chọc cho Ba cười. Bây giờ Ba mất rồi, tội nghiệp cho nó quá!" Tuy Mẹ nói như vậy nhưng tôi biết Mẹ còn buồn, còn đau khổ và kiên cường hơn tôi nhiều.

Hồi đó khi Ba về rehab center, tôi thường để Ba ngồi trên wheelchair và đẩy Ba đi vòng vòng chơi vào những ngày đẹp trời, Ba rất thích. Ba cười thật hiền và miệng cười của Ba rất có duyên. Y tá và những người phụ tá thương Ba lắm. Họ nói họ thích Ba nhất vì Ba không bao giờ kêu la hay làm phiền một ai cả. Ba ăn gì cũng được. Thuốc đắng cỡ nào Ba cũng ráng uống cho hết. Y tá lấy máu và chích Ba một ngày không biết bao nhiêu lần rất đau vì mạch máu của Ba rất khó tìm, nhưng Ba chỉ cắn răng và rít người lên chịu đựng chứ cũng không bao giờ than van hay kêu la gì cả. Ăn uống xong rồi Ba nằm coi TV cho đến khi mệt thì ngủ thiếp đi. Mỗi khi tôi vào nhìn 2 cánh tay và mấy đầu ngón tay của Ba bầm xanh vì bị thử máu nhiều lần, tim tôi quặn thắt. Tôi thật phục tài chịu đựng của Ba!

Qua mấy tháng nằm bệnh, mong mỗi cuối cùng của Ba là được khỏe lại để đưa Mẹ đi cruise 1 lần và tiếp tục chở Mẹ đi làm vì Mẹ không biết lái xe. Vậy mà Ba cũng không làm được. Ba thương Mẹ lắm. Ba nói Ba rất may mắn cưới được Mẹ vì Mẹ là 1 người vợ, 1 người mẹ tuyệt vời với

đầy đủ Công - Dung - Ngôn - Hạnh và còn là Lá Ngọc Cành Vàng, chỉ có 1 không 2. Đó cũng là một trong những niềm hạnh diện rất lớn trong đời của Ba, sau đó là đến các con của Ba.

Tôi nhớ Ba nhiều lắm! Hình ảnh của Ba vẫn còn hiện hữu trong tâm trí tôi rõ ràng như mới ngày hôm qua... Ngồi trong căn phòng nhìn quanh, tất cả mọi thư từ, hình ảnh, CDs, báo chí, giấy tờ, tranh vẽ, bằng khen, cúp và huân chương đoạt giải thưởng International Poetry 2005 của Ba vẫn còn nằm nguyên vẹn. Đó là những thành tích Ba đạt được cho sự đam mê thơ học, văn hóa, nghệ thuật, tôn giáo và chính trị trong bao nhiêu năm Ba lập cư tại Hoa Kỳ. Ba là một người với nhiều hoài bão cho chính bản thân, cho gia đình và đất nước. Đối với Ba, làm việc gì cũng chỉ có tiền chứ không được lùi.

Những câu châm ngôn lúc nào cũng được gắn liền với Ba là: EFFORT + MIND = SUCCESS; hoặc THERE IS NO ROSE WITHOUT THORNS (Ba giải thích, ngụ ý là: Không có sự thành công nào mà không có nhiều chướng ngại, trắc trở.) Tôi thật ngưỡng mộ Ba vì Ba là một trong những người đặt chân đến xứ lạ quê người với hai bàn tay trắng. Bao nhiêu năm sống chật vật, dầm mưa, lội tuyết với những bộ quần áo và đôi giày cũ rích của hội từ thiện cho mang về. Ba ngày ngày bước ra khỏi nhà từ 5g sáng và lội bộ trong cơn tuyết của Wisconsin để đi làm, cặm cụi kiếm từng đồng nuôi sống bản thân và để bảo lãnh gia đình. Từ những công việc như rửa chén, bồi bàn, nấu bếp, bartender cho nhà hàng, cho đến mechanic sửa xe, sửa máy hình, post office... Khi về lại căn phòng nhỏ xíu ở dưới basement của 1 gia đình người Việt thì đã là 12g - 1g khuya. Được vài năm như vậy, thấy cuộc đời chẳng khá hơn được, Ba đành từ giã Wisconsin rồi dọn qua New Jersey để thay đổi nghề nghiệp. Từ đó, Ba bắt đầu vô hăng làm một thời gian rồi nhảy qua ngành Nail Art. Ba nói, "Làm gì cũng không bằng tự làm chủ cho chính mình. Đi làm công hoài không bao giờ khá được." Thế là Ba bắt đầu khuếch trương nghề Nail. Vốn sẵn là họa sĩ, cộng thêm tính tình cần mẫn, cuối cùng Ba đã thành công và khá nổi tiếng với biệt hiệu "Nail Design By Quan" ở vùng Freehold, NJ. Sau đó, những trường vocational school nghe đến danh của Ba và mời Ba về dạy. Ba cũng đi dạy nail một thời gian và Ba còn được bà Tổng Thống Nancy Reagan đặt tác phẩm "Ronald Reagan's Portrait On Nail" của Ba vẽ trên móng trong một viện bảo tàng ở Washington DC. Đó cũng là món quà Ba tặng cho bà Nancy khi bà giúp bảo lãnh Mẹ và chúng tôi sang Hoa Kỳ.

Tết Nguyên Đán sắp về... Bài "Công Thức Nấu Món Đêm 30 Tết" lại được luân truyền trên mạng:

1. Lấy 12 tháng trong năm đem rửa sạch mùi cay đắng, ghen tỵ, thù oán... rồi để cho ráo nước.
2. Tuần tự cắt mỗi tháng ra 28, 30 hay 31 phần
3. Trộn đều với: 1 chút Tin Yêu, 1 chút Kiên Nhẫn, 1 chút Can Đảm, 1 chút Cố Gắng, 1 chút Hy Vọng, 1 chút Trung Thành
4. Ướp thêm gia vị: Lạc Quan, Tự Tin và Hải Hước
5. Đem ngâm một lát trong dung dịch "Những điều tâm niệm của mình".
6. Vớt ra, xay nhỏ, rồi đổ tất cả vào "Nồi Yêu Thương" và nấu với lửa "Vui Mừng"

7. Đem ra ăn với Nụ Cười trong chén Bao Dung và gắp "Một Năm Mới Đầy Yêu Thương và Hạnh Phúc"

Mỗi lần đọc qua công thức này tôi cứ ngẫm nghĩ mãi... Chắc mình không nấu được món này vì hầu như tôi còn thiếu nhiều gia vị quá! Tuy nhiên, cho dù nấu được bao nhiêu món ngon đi nữa thì gia đình tôi cũng đã trống vắng đi rất nhiều khi không còn sự hiện diện của Ba tôi nữa. Những buổi tụ họp gia đình, những lời chúc Tết, những tiếng cười đùa giòn tan của các con các cháu quần quít, rộn rã bên Ba Mẹ, Ông Bà năm xưa nay chỉ còn được san sẻ trong ngậm ngùi, thương tiếc.

Ước gì Ba còn hiện hữu nơi đây. Ước gì các cháu còn được chính tay Ông Ngoại phát cho chúng những chiếc bao lì xì màu đỏ. Ước gì chúng con còn được nghe những lời chúc Tết của Ba. Ước gì...

Mắt ướt lệ tuôn từng giọt sầu
Thắm vào gối mộng suốt đêm thao.
Người ơi, sao ta còn khóc mãi?
Quá nhớ cố nhân... Lệ cũng sầu...

"Thi Sĩ Cùn của Ba",
Quỳnh Giao
12/11/2012